

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

MIRADOR

Lliçons breus de tres mestres: Fuster, Vinader i Barnils

Tres novetats d'Edicions 3i4 recuperen els textos periodístics de Ramon Barnils ('Contra el nacionalisme espanyol') i Xavier Vinader ('Confidencial') a EL TEMPS i els més polítics de Joan Fuster ('Escrips de combat'). Tots tres autors van formar, de manera voluntària o involuntària, una xarxa de seguidors fidels —periodistes, escriptors, historiadors i polítics— que reivindiquen amb orgull el seu mestratge.

Per Àlex Milian / @alexmilianbeser
Fotografies de Jordi Play / [instagram.com/jordiplay](https://www.instagram.com/jordiplay)

Conta l'exministre de Sanitat Bernat Sòria (Carlet, Ribera Alta, 1951) que, a principis dels anys setanta, tota una colla de fusterians —entre els quals s'inclouïa—, es van presentar a la casa que Joan Fuster tenia a Sueca i, com si fos un oracle, li van començar a demanar, desordenadament, un full de ruta per al futur. “Però vosaltres —els va interrompre Fuster—, què voleu exactament?”. I el més ràpid dels presents va saltar: “Nosaltres volem construir el País Valencià”. La resposta de Fuster va ser: “Doncs el solar ja el teniu”.

Fuster no podia perdre una oportunitat com aquella de fer una demostració d'ironia i escepticisme —marca de la casa— davant d'una situació que el devia incomodar una mica, amb aquell grup organitzat d'apòstols del fusterianisme, una religió laica que probablement ell mai no hauria professat.

El mestratge de Joan Fuster és evident i clar. El de Barnils, també: fins i tot un grup de periodistes porta el seu nom. El de Vinader existeix tot i que és més secret i invisible, a l'estil de les lògies maçòniques que tant l'interessaven. Ho confir-

mava el periodista i exdiputat de la CUP David Fernàndez a la presentació d'aquests nous reculls d'articles: “Vinader va deixar un llegat i una herència que no sabia que existia, una xarxa Vinader que aplega molta gent, tot i que molts d'ells encara no ens coneixem. Afortunadament per a nosaltres, i desgraciadament per al poder, la xarxa és més gran del que pensàvem. El fet és que m'hi vaig trobant gent d'aquesta xarxa en llocs molt diferents i això fa pensar que és molt resistent i d'una dignitat aclaparadora”.

Els tres llibres que acaba de presentar Edicions 3i4 es poden considerar tres petits manuals de l'escola fusteriana (*Escrits de combat*), l'orde barniler (*Contra el nacionalisme espanyol*) i la lògia vinaderiana (*Confidencial*).

Tots tres clubs admeten nous socis sense necessitat de padrins ni cartes de recomanació, que ni Fuster ni Barnils ni Vinader tampoc no hagueren acceptat mai.

Secrets per a vinaderians

Confidencial és el títol del recull d'articles de 3i4 que Xavier Vinader va escriure a EL TEMPS du- →

Pla general de l'acte de presentació dels volums d'Edicions 3i4 al Palau de la Generalitat de Catalunya.

→ rant vint anys. *Confidencial*, de fet, era el títol de la seva secció d'opinió durant una llarga temporada en aquest setmanari. El periodista Francesc Viadel ha fet la selecció dels articles i ha escrit l'epíleg del llibre. Es ací on Viadel recorda que Vinader li deia irònicament "l'orgànic", perquè era qui feia de nexxe d'unió entre l'equip d'investigació creat per Vinader i la redacció d'EL TEMPS, l'únic redactor en plantilla.

Viadel coincideix amb David Fernández a reconèixer en Vinader un mestre: "El mestratge de Vinader és indubtable, sobretot a partir de l'etapa d'EL TEMPS. Abans d'això era un periodista que treballa per a ell. Faria xerrades però no havia fet una escola, diguem-ne. Però, a EL TEMPS, és on té l'oportunitat de fer un equip d'investigació, amb gent més jove que ell, al qual prepara".

La cosa no acaba aquí i després prepara també Jordi Évole i tota una generació de *La Directa*, amb David Fernández al capdavant: "La casa de Vinader va ser una escola contra els plans del poder per a tota una generació de joves periodistes de *La Directa* i el que va fer és empeltar-nos de la passió pel periodisme".

La selecció de textos de Francesc Viadel ha volgut retratar el veritable Xavier Vinader: "He agafat el Vinader més casolà perquè la veu del Vinader més autèntica és la que parla de personatges, de vivències molt seues". En general, els escrits de Vinader a EL TEMPS responien, segons Viadel, a "moltes preocupacions temàtiques: li interessava l'espionatge internacional; les guerilles i la contrainsurgència arreu del món; li interessava el que passava a la CIA, als serveis secrets

Imatges de l'acte de presentació dels llibres al Palau de la Generalitat. A l'esquerra intervenció telemàtica de Carles Puigdemont. Al centre, la consellera de Cultura Àngels Ponsa amb l'expresident Quim Torra i l'editor Eliseu Climent. A la dreta, Josep-Lluís Carod-Rovira.

francesos; les màfies, les víctimes del poder judicial, les clavegueres de l'Estat...". Com, a més a més, "era un lector voraç i llegia la premsa internacional, igual escrivia d'un canvi en els serveis secrets francesos com d'un llibre que acabava d'aparèixer en anglès sobre un altre tema". Però, en general, "aquell tipus d'articles tenia un registre lingüístic més encotillat".

Francesc Viadel ha optat per seleccionar "els articles que destil·len vivències personals seues, on fa servir un registre lingüístic molt menys encarcerat". A *Confidencial*, apareixen, doncs, "aquest tipus d'articles més personals: és el Vinader que tan aviat et parla d'un exagent secret que troba en una cafeteria de París; d'un líder polític d'un país llatinoamericà que ha presentat un llibre i després ha dinat amb ell, o del reporter de TVE que arriba a Kabul amb les maletes dels objectius de la càmera carregades de fabada asturiana". Aquest és el "Vinader més trapella, el periodista curiós que es fot en problemes i embolica els seus amics".

Una altra característica d'aquests articles és un tipus de llenguatge diferent. "En aquests articles, la llengua de Vinader ja no és tan formal. Hi fa servir un tipus de llenguatge més popular, el seu català de Sabadell, el que va respirar de petit". Viadel reconeix que "els altres articles potser haurien donat una imatge de Vinader més seriosa, de periodista de grans temes internacionals", però la seva opció és que el volum retrati "el Vinader més Vinader, que, amb una anècdota sorprenent, aconseguís retratar l'alta judicatura".

Els articles a EL TEMPS van permetre a Xavier Vinader publicar en la seva llengua, per primera vegada en molt temps. “Com a periodista, tret de l’etapa inicial que treballa en la revista *Arrel*, la seva llengua és el castellà. *Interviú* i la resta de mitjans on va treballar o col·laborar sempre van ser en castellà. A EL TEMPS Vinader va recuperar un català molt genuí que el reflecteix molt bé als seus articles: les expressions que fa servir (*xitxarel·lo*, *el jutge se les sap totes*, *el pasma*). Tot això recorda el Vinader més divertit”.

Ja ho avisa David Fernández al pròleg: “Calceu-vos i poseu-vos el casc, que hi veureu passar de tot: del GAL a l’assassinat d’Olof Palme, de la CIA al cas UCIFA, de la màfia russa ben instal·lada a casa nostra al Mossad, dels falsos trànsits de la transició a l’evocació de referents imprescindibles”.

“El darrer miracle de Vinader”, segons el seu profeta David Fernández, va ser el dia del funeral del periodista: “Va ser a l’antic tanatori de Sancho Dàvila [de Barcelona]. A una banda de la sala de comiat hi havia pràcticament tota la cúpula dels Mossos d’Esquadra i, a l’altra banda —flanc esquerre, segurament—, tots els sospitosos habituals de la ciutat i del país. I Évole va dir ‘Avui aquí estan els polis i els lladres, els bons i els dolents. I ningú dissoldrà ningú’”.

Traca per a barnilers

El mestratge de Ramon Barnils és encara més visible que el de Vinader, perquè s’ha materialitzat, fins i tot, en una associació, el Grup de Periodistes Ramon Barnils (GPRB), impulsor dels Premis de Periodisme d’Investigació, del Media.Cat i d’altres accions en defensa del periodisme i la llibertat d’expressió. Aquest grup va nàixer precisament d’un nucli de periodistes d’EL TEMPS (Eduard Voltas, Pere Martí, Joan Morales, Oriol Cortacans, etc.) i d’altres de diferents mitjans (Rita Marzoa, Carles Solà i un llarg etcètera) que es reunia periòdicament amb en Barnils en sopars tertúlia.

Barnils havia estat el primer delegat d’EL TEMPS a Barcelona i, com a tal, sempre va tenir molt ascendent sobre la redacció. L’editor del setmanari, Eliseu Climent, recordava, a la presentació dels llibres de 3i4, com era aquella primera delegació: “Es tractava d’una instal·lació molt precària perquè no teníem pressupost: mitja ofi- →

Xavier Vinader a l’estudi de casa seua en una fotografia de 2014.

→ cina compartida, al carrer Pelai, i separada dels nostres veïns per una simple cortina. Fins que un dia va aparèixer la Policia i ens va fer fora perquè els de l'altra banda de la cortina traficaven secretament amb droga”.

Els anys vuitanta van passar i, ja en els noranta, en una redacció més convencional, va sortir l'esmentat grup de redactors que impulsarien el GPRB. Però l'ombra de Barnils ja era més allargada. Una de les seues dèries, una obsessió que sempre compartia amb altres periodistes compromesos amb el país, era la necessitat d'una agència de notícies pròpia per contrarestar la influència de les agències d'àmbit estatal o directament estatals, com EFE. Aquesta opinió era compartida per dos periodistes catalans, com recorda l'expresident Carles Puigdemont al pròleg de *Contra el nacionalisme espanyol*: “El setembre de 1999 vaig tenir l'honor i la responsabilitat, juntament amb en Xavier Fornells, d'impulsar una eina imprescindible de la comunicació nacional, una agència periodística pròpia (...) Fou, en certa manera, un homenatge a persones com Ramon Barnils”.

A la presentació dels tres llibres al Palau de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont va intervenir en videoconferència, per lloar un recull d'articles que serveix “per a recordar que la lluita contra els excessos del nacionalisme espanyol ve de lluny” i reivindicar un Barnils que ja denunciava que aquella transició “la van conduir els hereus de la dictadura mentre que els de l'altra banda acceptaven” cessions intolerables. L'expresident, des de Waterloo, va opinar que “les institucions i els partits polítics no van fer massa cas a Barnils, pensant que era massa catastrofista, els uns, o massa radical, uns altres”. I “els autèntics poders de l'Estat van continuar sent els mateixos”. Fins ara.

Puigdemont va reivindicar un Barnils que considerava el periodisme “una de les professions amb més responsabilitat social. Els que ens hem dedicat a l'ofici —va dir l'expresident— li hem d'agrair la defensa de la independència professional”.

L'escriptora i periodista Núria Cadenes, autora de l'epíleg, també creu que va ser un mestre: “És espectacular llegir-lo ara, perquè tant serveix per explicar-te el temps sobre el qual escriu —aquell moment concret— com et transmet coneixements que serveixen per entendre l'actualitat. Per això es pot considerar un mestre sense que soni buit”.

Cadenes opina que els articles seleccionats en aquest volum —una tria feta pel director editorial de 3i4, Jan Bruguera— revelen la importància que Barnils li donava “tant al fons com a la forma, que també és una part molt important del periodisme”. Per a Cadenes s'hi pot apreciar

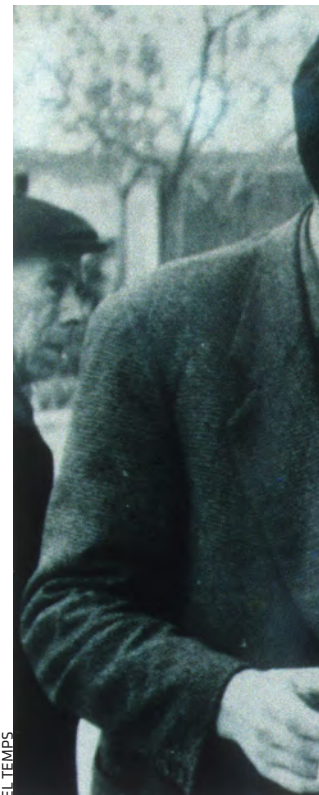
“el respecte absolut per la llengua”, però, a més a més, “la forma en què confegia els articles: són rodons per moltes coses, aquests articles. Aquesta conjunció de fons i de forma no es dona tan sovint com voldríem”, assegura.

Cadenes afegeix una altra característica que el fa un referent: “Si el considerem un mestre també és perquè, més enllà de cada peça, hi ha el seu compromís amb el periodisme i amb el país al mateix temps, com posant el seu ofici al servei de la causa de la llibertat”. Cadenes creu que aquesta actitud “és una ensenyança en un moment com aquest, de tanta banalitat i de tanta borumballa i tanta mentida: veure que es pot fer un periodisme incisiu, punyent i amb voluntat d'incidència és un descans. Un descans i un esperó”.

Al començament del seu epíleg, Núria Cadenes anima a la lectura de Barnils amb una cita d'un altre mestre: “L'única manera seriosa de llegir és rellegir”. Paraula de Joan Fuster.

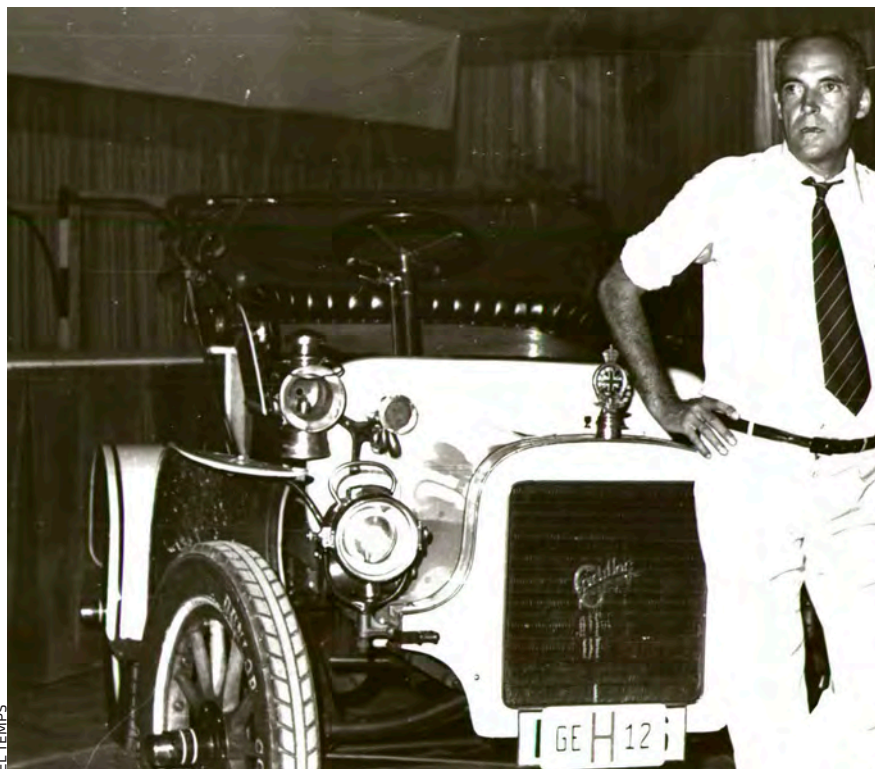
Combustible per a fusterians

La influència de Joan Fuster al País Valencià i, per extensió, als Països Catalans és difícil de mesurar. En tot cas, els fusterians serien legió si les legions fossin un concepte fusterià —que no ho és—, en comparació al nombre de barnilers i vinaderians —els seguidors dels quals queden més circumscrits a l'àmbit del periodisme. Coneixent-los, no hi ha dubte que Barnils i Vinader serien els pri-

EL TEMPS

A sota, Ramon Barnils en una imatge d'arxiu.

EL TEMPS

Joan Fuster i Josep Pla, dos mestres indiscutibles de la literatura catalana del segle XX.

mers a admetre aquest punt i declarar-se fusterians —cadascú a la seva manera.

L'autor de l'epíleg del volum de Fuster, l'historiador Ferran Garcia-Oliver assegura, a més, que aquest mestratge l'exerceix immediatament a la Universitat de València: "La generació que el segueix és pràcticament creació seua: Joan Francesc Mira, Eliseu Climent, Lluís Vicent Aracil i molts d'altres... Fuster els fa de mentor, de pare espiritual, els dona les beceroles i després els diu: 'Ara ja podeu continuar sols'".

Aquests són alguns noms que van interactuar directament amb Fuster, però la cosa es va anar ampliant: "El fusterianisme no només s'estenia entre els que el van conèixer directament i van rebre la seva paraula nutritiva; també hi ha molta gent al voltant que s'hi suma".

Fa només tres anys, Edicions 3i4 publicava *Nosaltres les fusterianes*, amb escrits de més de cent dones que es declaraven influïdes pel pensament, els plantejaments nacionals o l'estil del mestre de Sueca.

L'autor del pròleg d'*Escrits de combat*, Josep-Lluís Carod-Rovira cita el cas de les fusterianes i també el cas únic d'un escriptor que té un carrer dedicat a desenes de carrers de viles i ciutats del territori catalanoparlant: "Aquesta és, precisament —diu el prologuista—, la seva victòria, ja que no trobem cap exemple semblant enlloc dels Països Catalans, sobre els quals investiga i teoritzà".

Carod està convençut que, "si més no al Principat, mentre les primeres dècades del segle passat un referent indiscutible va ser Rovira i Virgili, com ho fou Vicens Vives per als partits d'ordre d'esquerres i dretes, durant el franquisme, Joan Fuster i Ortells és el personatge més destacat i amb una influència més gran, que encara perdura, sobre els sectors intel·lectuals, cívics i polítics, bàsicament progressistes, però no exclusivament".

Escrits de combat inclou els textos breus més polítics de Fuster: "Qüestió de noms" (1962), "El blau en la senyera" (1977), "Ara o mai" (1981), "País Valencià, per què?" (1982) i "Cultura nacional i cultures regionals als Països Catalans" (1983). A diferència de Vinader i Barnils, no són textos periodístics, però és que Fuster va fer sempre un articulisme poc periodístic, segons l'epilogoista Ferran Garcia-Oliver: "Ell no era periodista. És articulista. Fuster escrivia per a guanyar-se el pa però no tenia intenció periodística. En alguns papers d'*El Correo Catalán* ho intentà però no se'n sortia, no era ell, no s'hi trobà còmode".

El caràcter polític dels textos els podria incloure dins del gènere del pamflet, però Garcia-Oliver matisa aquest punt: "Al meu entendre no acaben de ser pamflets, perquè un pamflet seria sempre més curt, de lectura ràpida i eficaç. Aquests textos són propostes didàctiques, que volen resoldre problemes relatius a la identitat, a la simbologia, a l'articulació del país".

El caràcter polític tampoc implica que els textos siguin menys literaris sinó tot el contrari. En aquest sentit, Garcia-Oliver és molt clar: "Són més aviat papers conjunturals, però, tot i això, Fuster no ha prescindit mai de l'estil, tampoc en aquests textos. Sobretot la ironia de Fuster, que està present en tots ells i sobretot en l'últim, "Cultura nacional i cultures regionals", que ja no és un pamflet de cap de les maneres sinó una reflexió profunda amb una actualitat tremenda sobre els conceptes d'unitat i diversitat".

El mestratge de tots tres autors —Fuster, Vinader i Barnils— és més que evident, però ha estat Ferran Garcia-Oliver qui millor n'ha resumit allò que els ha fet singulars i involuntaris creadors de tres escoles —lògies, societats o ordes laics, si ho preferiu—. "El comú denominador de tots tres és aquest exercici de la llibertat. Perquè la condició imprescindible per a l'exercici del pensament és la llibertat". ●

DOCUMENTAL. Una imatge de la filmació del documental *La bomba Carraixet*, que reflecteix la trajectòria de la mítica formació musical de Tavernes Blanques, tres generacions de músics, la gran majoria dones. En el centre, el més menut de la nissaga, Màxim Giner, a la bateria.

La manera més ortodoxa de començar aquest relat seria dir que Carraixet, la històrica formació que agafa el seu nom de l'emblemàtic barranc de l'Horta Nord, és el fruit d'un projecte embrionari iniciat el 1972 per Leonard Giner i Mur. Un vaixell que ha travessat durant quasi mig segle tempestes i mars embravits pilotat per aquest patriarca —en el millor sentit— de la música valenciana fins al 2005, l'any de la seua mort, i continuat fins al moment present per les seues filles, Miry, Eva, Vanessa i Mari Carme Giner. Amb la complicitat al llarg del temps de Rafel Arnal pare i Rafel Arnal fill, entre altres músics que han fet costat al projecte. I tot això és veritat i així es reflecteix i reflectirà en els llibres que arrepleguen aquesta meravellosa i admirable trajectòria. Però Carraixet és també la història d'una restitució, un acte de justícia i una revenja, la de la matriarca del clan, Carmen Roig, esposa de Giner, mare i àvia de músics, que no va poder acomplir la seua aspiració de ser músic per la condició de dona que havia nascut abans d'hora per a segons quines coses.

No és l'únic avatar biogràfic més o menys desconegut de Carraixet, ocult per la imatge amable de la nissaga musical familiar de repertori popular, alegre i combatiu, del somriure i l'empatia imbatibles de les germanes Giner, que ha fet cantar i ballar tres generacions de valencians i valencianes. Darrere d'aquesta imatge hi ha una història d'entrebancs, d'oblits i, fins i tot, d'agresions, d'una batalla de València que va ser una prova de foc per a Carraixet i que va estar a punt de retirar la formació dels escenaris després d'un intent d'atemptat. Un col·lectiu majoritàriament femení que ha hagut de suportar i encara suporta els embats del masclisme. Que va sobreviure també a l'abandó institucional i social dels pioners de la Cançó. Una gran història, amb moments de plenitud i fases de foscor, com totes les grans històries. Que mereixia ser fixada i coneguda per tothom.

La bomba Carraixet, el documental estrenat la passada setmana en el Teatre Micalet de València, l'escenari del debut de la formació, amb direcció d'Helena Sánchez Bel, resol aquest buit. Un film impulsat per la productora Los Sueños de la Hormiga Roja que ha pogut veure la llum gràcies al finançament de la Delegació de Memòria Històrica de la Diputació de València i la participació de la radiotelevisió pública À Punt.

La prodigiosa vida de la nissaga Giner

La vida de Carraixet, l'agrupació musical més veterana del País Valencià, és la història d'un autèntic prodigi. La d'una nissaga musical de tres generacions, fundada per Leonard Giner, que ha sobreviscut als prejudicis, les agressions de la batalla de València, amb un intent d'atemptat amb bomba com a moment més infame, l'arraconament de la Cançó i el masclisme estructural. Una existència prodigiosa que retrata el documental 'La bomba Carraixet'.

Per Xavier Aliaga / @xavialiaga

ELS INICIS. La família, a finals de la dècada del 1970, amb la furgoneta que servia de transport i que en els baixos de la qual es va dipositar un artefacte explosiu que, sortosament, va ser desactivat. A sota, fotografia de l'etapa com a Mini-Pavesos.

El projecte naix quan el productor Valentí Figueres, qui signa el guió juntament amb la directora i Antoni Mercador, es dirigeix a Mari Carme Giner per proposar-li la filmació d'un documental. La resposta és positiva. Entre altres, la productora havia fet prèviament la sèrie documental *La memòria rescatada*, dirigida també per Sánchez Bel i que va ser premiada per l'Acadèmia Valenciana de l'Audiovisual. Perquè ben mirat, *La bomba Carraixet*, títol que sembla jugar amb un doble sentit del terme — un de més festiu i un altre associat al drama del terrorisme d'extrema dreta al País Valencià—, no és un biopic a l'ús, sinó un exercici de memòria que serveix per repassar la història del País Valencià.

Un documental necessari —aquesta és la sensació que deixa quan el veiem— que va ser presentat el 2 de desembre al Teatre Micalet, en un acte emotiu i reivindicatiu alhora, amb una nodrida presència del món de la cultura i representants de l'àmbit polític encapçalats pel president de les Corts Valencianes, Enric Morera. Un treball que, de manera obligatòria, haurien de veure els polítics de tot l'espectre.

Resumir mig segle d'història no és fàcil, com reconeixia la mateixa directora, perquè sols el vessant estrictament musical, el paper de dinamització de la música popular que cal atribuir a Carraixet, donava per a molt més. Però la pel·lícula serveix per fer-se una idea de l'itinerari, des que Leonard Giner funda una rondalla, Carraixet 72, que adopta la llengua pròpia com a vehicle d'expressió per influència de Rafel Arnal pare. El mateix Arnal recorda les capacitats com a músic de Giner, especialment un sentit poc usual per a l'afinació dels instruments.

Aquest projecte, nascut en les acaballes del franquisme, va haver de dissoldre's el 1973 pels entrebancs propis de l'època. I Giner acaba formant part de la mítica formació Pavesos, que capitanejaven els desapareguts Joan Monleón i Merxe Banyuls. Una societat que dona lloc també als Mini-Pavesos, pioner grup infantil en el qual fan els seus primers passos Mari Carme, Lleo- →

→ nard fill, Eva i una joveníssima Miry. Un embrió de Carraixet que guanyarà el Premi de la Nova Cançó de Xirivella.

La naixença pròpiament dita de la banda queda fixada poc després, amb el clan Giner més Rafel Arnal i Pere Marco. Després d'una tasca de recerca poble a poble, rescatant amb l'ajut de la gent gran les cançons populars de l'Horta, enregistren el seu debut discogràfic, *Beure, cantar i ballar* (1978), inici d'una llarguíssima carrera que els converteix en peça clau del redreçament musical i lingüístic al País Valencià, i inscriuen el seu nom entre els referents valencians de la Nova Cançó. A través dels testimonis de la periodista Amàlia Garrigós, dels músics Vicent Torrent, Joan Crespo o el mateix Rafel Arnal, i també de les imatges, es ressegueix una llarga trajectòria musical amb moments inoblidables, com el debut de Carraixet sobre els escenaris del Teatre Micalet. O vessants menys coneguts de la banda com una molt roquera actuació en un especial de Canal 9, trencant alguns dels estereotips estilístics associats a Carraixet. També cal destacar la irrupció el 2010 d'Els Pabordets, grup infantil format per la tercera generació dels Giner amb el qual s'acomplia el somni del patriarca, que els seus nets i netes arplegaren el testimoni musical.

"Carraixet són l'objecte d'estudi perfecte", assegura l'antropòloga Monty Peiró, "per la família,

LLARGA TRAJECTÒRIA.

Una de les formacions recents de Carraixet, amb Rafel Arnal fill, Miry, Eva, Vanessa i Mari Carme.

la llengua i el feminisme. I per un pare que, en lloc de ser el pare absent, com passa amb tants músics, es va dur els fills darrere".

De manera molt intencional, tanmateix, el documental fa èmfasi en l'exercici de memòria, en el recorregut històric. Perquè Carraixet, a més de la voluntat de recuperació folklòrica i l'aire festiu, ha tingut sempre un vessant reivindicatiu que durant la transició a la democràcia els va dur a intervenir en multitud d'aplecs i mobilitzacions. Compromís explicat en el film per Josep Guia, Maria Conca o Eliseu Climent. Una actitud proactiva que els va convertir en actors i actrius involuntaris d'un dels episodis més foscos de la batalla de València.

Història d'unes bombes

La voluntat de l'equip de *La bomba Carraixet* de documentar l'intent d'atemptat no va ser senzill. La família contava que l'incident havia tingut lloc en la plaça dels Furs, davant les Torres de Serrans, després d'una manifestació, però no sabia datar el fet amb exactitud i tampoc no hi havia informació a l'abast. Així les coses, Antoni Mercader va buscar l'ajuda del periodista d'investigació Joan Cantarero. A través de la matrícula de la furgoneta que Carraixet emprava en els desplaçaments, amb l'equip, els músics i la xicalla, embotits com a